

— Рекохме да си излѣпимъ едно дѣте отъ снѣгъ — далъ ни Господъ хубавъ бѣлъ снѣжець! — отговорили старитѣ и продължили работата си.

Направили тѣ снѣжното дѣте, турнали му носленце, поставили му подъ челото двѣ трапчинки за очи, и току-що старикътъ начерталъ устцата му, отведнѣжъ изъ тѣхъ топлинка лѣхнало. Гледатъ старитѣ — ямичкитѣ подъ челото се отворили и изъ тѣхъ свѣтнали като звѣздици двѣ живи оченца, устничкитѣ замърдали, почервели като черешки и се усмихнали.

— Господи Божичко! — прѣкръстилъ се старецътъ.

А снѣжната кукла навела къмъ него главичката си, протегнала ржчикитѣ си и зашавала въ снѣга, като дѣтенце въ пелени.